

XX
X
X
X O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N
X
X
X K U R S U S
X
X Het evenwicht tussen materie en geest.
XX

Dinsdag, 26 augustus 1986

Het Evenwicht tussen Materie en Geest

Goede avond vrienden
U weet dat wij niet onfeilbaar zijn, dus denkt u zelf na. Wat is materie, wat is geest. We hebben wel materie, maar zien wij de werkelijkheid. Wat ligt er achter datgene wat wij zien. Dat is een kwestie van zuiver menselijke interpretaties en wanneer voldoende mensen dat gelijkkluidend interpreteren, dan is het zo. Maar is het ook werkelijk zo, we weten het niet. Zijn wij wat we denken te zijn of zijn we iets anders? Ook dat weten we niet. En wanneer we spreken over de geest dan treden er ook nogal wat verwarringen op. Wij omschrijven als geest het Ik-bewustzijn dat zich vormt rond de kern die wij ziel noemen. Het is een beetje afwijkend van andere definities. Dat houdt in dat een mens een bepaald bewustzijn heeft dat zintuigelijk bepaald wordt en zich in feite drie-dimensioneel afspeelt. Aan de andere kant hebben we te maken met de geest. De geest nu heeft een tijd-bewustzijn. Dat wil zeggen dat zoals u afstanden overziet, de geest bepaalde delen van de tijd overziet. De wereld van de geest is in feite een tijdelijke verstelling van momenten in de tijd.

Wanneer we proberen om een evenwicht tussen stof en geest tot stand te brengen dan worden we alweer heel snel geconfronteerd met de ethische en morele beschouwingen. Ethika en moraal zijn echter modebegrippen en hebben dus heel weinig te maken met de achterliggende werkelijkheid. De geest echter is juist sterker verbonden met die achterliggende werkelijkheid dan met dat zogenaamde element-stoffelijk bestaan.

Het is duidelijk dat alles wat voor de geest mogelijk en doenlijk is, zal dat voor de mens niet of in beperkte mate zijn. Een evenwicht kan alleen ontstaan als de voorstelling van de mens op eniglerlei wijze zodanig aansluit bij de beleveniswereld van de geest, dat de geest de mogelijkheid heeft een deel van haar waarden door te geven naar de stoffelijke personen en gelijktijdig omgekeerd de waarde van de stof in zichzelf op te nemen als ervaring en gelijktijdig als uitbreiding van bewustzijn.

Om die evenwichten redelijk te vinden is erg moeilijk. Want ofschoon wij in de benadering van de problemen van de stof zo ge..... mogelijk te werk gaan, is toch wel duidelijk dat de ratio, de redelijkheid hier maar een heel beperkte rol speelt. De redelijkheid is de controle die wij uitoefenen op onze innerlijkheid om daardoor het uiterlijk verschijnsel aan te passen aan de wereld, waarin we ook volgens onze eigen ervaring, op dit ogenblik voornamelijk bestaan.

Er is een tijd geweest op deze wereld dat de mens voornamelijk magisch dacht. We weten allemaal dat magie in heel verschillende takken verdeeld kan worden. Oorspronkelijk was het voornamelijk overdrachts magie. Zodra er Goden ontstonden, ontstonden er ook priesters. Uit deze priesterschappen ontstond de rituele magie. Rituele magie moet u zich als volgt indenken. In de magie is een voorstelling buiten de werkelijkheid om kan de magie zó intens zijn dat hierdoor effecten ontstaan in de voor andere kenbare werkelijkheid waarvan hij ook deel uitmaakt.

Het is dus een geloofskwestie een soort overtuigings kwestie. Wanneer je daar mee bezig bent dan moet je gewoon bepaalde eigenschappen ervaren hebben, erin geloven en dan kun je bij voorbeeld een kruid gebruiken om een ziekte te genezen. Maar je kunt het ook natuurlijk doen uit overtuiging dat je de dingen ook kunt benaderen op een andere manier. In de twintiger jaren van deze eeuw gebeurde het nog in Nederland dat bepaalde boeren, als ze zich aan een dorenstruik hadden gestoken, niet de vinger ontsmetten maar een beetje olie namen een de dorens invetten. Zij namen aan dat hierdoor de pijn zou worden verzacht en de wond snel zou genezen. Zuiver besmettingsmagie.

De rituele magie heeft een nadeel. Je begint meestal eenvoudig en maakt van een procedure als de door mij omschrevene een zekere volgorde, een ritueel. Je moet dit zeggen, dan dat nemen, dan dat doen en dat zeggen. Degeen die daar mee bezig is en merkt dat het niet helemaal werkt moet er wat bij doen. Zo ontstaan er zeer verwarrende begrippen, waarmee we geconfronteerd worden. Neem bij voorbeeld het Gods-begrip. U den t waarschijnlijk dat wanneer je in God gelooft dan geloof je allemaal in dezelfde God. De God van Israël is een stamgod. De God van de christenen is in feite een vader figuur. Veel minder toornig dan bij voorbeeld de Joodse God.

En wanneer we te maken krijgen met een figuur als Allah dan hebben we te maken met een Goddelijke dictator. En daarnaast hebben we dan nog andere begrippen die met het Goddelijke samen hangen. Al die figuren hebben hun wetten, ze hebben hun regels. Het leven is een rituelmagische handeling geworden, waarbij je voorschriften opbrengt om te voorkomen dat de Godheid zich aan je wrekt of eventueel je zijn gunsten zou onthouden. Ik hoop dat niemand daar bezwaar tegen heeft, ik ben mij ervan bewust dat ik hier en daar een heilig huisje kan kraken.

We realiseren nu dat al die dingen door mensen zijn ontstaan. Het leven is een complex ritueel geworden, gebaseerd op overtuigingen die vaak eigenlijk nergens op stoelen. Laat me een heel simpel voorbeeld geven. Het socialisme is gebaseerd op de stelling dat mensen graag werken, wat ik zo vrij ben te betwijfelen. En verder dat zij dit heel graag doen voor anderen, wat ik zeer sterk betwijfel.

Toch kan een socialistische samenleving bestaan, zolang de ritus dat wil zeggen de gedrags code met de daarbij behorende handelingen worden volvoerd. Dan blijft het wel een illusie, maar die illusie is voor mensen werkelijk. Wanneer wij naar evenwicht streven tussen geest en stof, dan moeten we toch in de eerste plaats wel zoeken naar een uitgangspunt, dat een beetje los staat van al die opgelegde regels. Vanuit het standpunt van de Orde zou je dan kunnen formuleren, dat elke mens in zich een weten heeft. Dit weten zal zijn innerlijke relatie tot zijn handelingen mee bepalen. Door in dit weten al datgene wat als twijfelachtig of slecht ervaren te vermijden kan hij komen tot een evenwichtigheid tussen zijn gedra-

gingen in de materie en de inhoud van zijn persoonlijkheid naar buiten, die we dan voor een deel in de geest gerepresenteerd zien en die in feite gedreven wordt door de kracht die we ziel noemen.

+ onverstaanbare vraag.

- Innerlijk denk je aan te voelen wat goed is, of slecht, of eigenlijk onaanvaardbaar. Op deze basis moet je je keuze maken om een evenwicht tussen stof en geest zo goed mogelijk tot stand te brengen. Maar je zit aan een heleboel dingen vast, waaraan je eigenlijk qua inhoud niet gelooft, maar die nu eenmaal bestaan. In mijn tijd was het een vast idee dat vrouwen tegen mannen beschermd moesten worden. Je kreeg echter wel eens het idee dat mannen tegen sommige vrouwen beschermd moesten worden.

Een vrouw had bepaalde vóórrechten, maar tegelijk een zekere onmondigheid. Dat was natuurlijk niet juist, maar je moest je op die manier gedragen. Nu is dat helemaal niet erg als je een strijkage maakt, een vrouw bewondering toewerpt, die ze in wezen niet verdient en het hoort bij de geplogenheden van de gemeenschap. Alleen op het ogenblik dat je innerlijk weet dat dit voor jou allemaal onjuist is, probeer het dan te ontgaan. Dat zou kunnen gebeuren door op het ogenblik dat je die strijkages maakt het zakdoekje uit je zak te laten vallen. Jij raapt dat dan op, je maakt je excuses en je bent vrij even van de noodzaak van vleierij te gaan vertellen.

Op duizend en één manieren kun je je dus losmaken van de dingen die je innerlijk als onjuist ervaart, door er iets anders voor in de plaats te stellen. Iets wat voor zover het jou betreft niet belangrijk is en dus geen betekenis heeft.

Het geeft je de mogelijkheid om datgene, wat innerlijk als betekenisvol ervaren wordt, zoveel mogelijk in de materie gestalte te geven. Geen mens kan een ideaal uitdragen en beleven. Dat moet u onthouden, een ideaal is en blijft een droombeeld. Het ideaal is de illusie van een mens, die aanneemt dat zijn hoogste veronderstellingen en denkbeelden door anderen gedeeld en gelijk beleefd zouden kunnen worden. Dat is onmogelijk. We kunnen echter wel iets anders doen.

We gaan beginnen met elke mens te zien als een deel van ons zelf. Dat lijkt misschien moeilijk, want er zijn nog al wat onaangename mensen op aarde. Maar u bent ook wel degelijk verbonden met een terrorist. Ook al is uw vorm van terreur eerder het mompelen van verwensingen, die u naar buiten toe niet eens zou durven uiten. U hebt ook wel eens de droom dat u iemand een lesje zoudt kunnen lezen of een bepaald iets te niet zoudt kunnen doen. U bent wel degelijk verbonden. De uiting zal bij de één extreem zijn, bij de ander volledig onderdrukt, maar de wezenstrek is aanwezig. Daarom is het mogelijk om alle mensen tot op zekere hoogte lief te hebben. Naasteliefde wordt te veel gepredikt en te weinig in praktijk gebracht. Daarom voel ik dus meer voor verdraagzaamheid. Probeer te begrijpen dat een ander het recht heeft om zichzelf te zijn. Omdat je voor jezelf ook geneigd bent dit recht zoveel mogelijk op te eisen. Ga daarnaast uit van het standpunt: als ik in belangrijke zaken voor mij, mijn innerlijke stem volg, dan zijn alle andere zaken bijkomstig. Wat daar gebeurt, is niet belangrijk. Laat dat dan maar bepalen door omstandigheden.

U zult ontdekken dat u gemiddeld vier of vijf keer per jaar in omstandigheden zult komen, waarin u innerlijk zegt absoluut niet en de wereld om u heen zegt wèl. Ik wil niet hatelijk zijn, maar er zijn

ook dames die op een gegeven ogenblik denken nee, nu niet. En die dan een hoofdpijn voorwenden, die niet reëel aanwezig is. Of je zoud misschien een verkoudheid kunnen krijgen of de hik of iets anders. Deze methoden van bedrog zijn wel niet helemaal honderd procent, maar zijn onbelangrijk. Doet een man dat nooit? Een man is wat dit betreft wat minder geneigd hoofdpijn voor te wenden, maar al dan niet in kunstmatig gesnurk uit te barsten.

Alles, wat ik tot nog toe heb gezegd, is bedoeld om duidelijk te maken dat het evenwicht kan bestaan. Tegelijkertijd om praktisch aan te duiden hoe het eventueel te bereiken is. Er zijn altijd mogelijkheden om je aan dingen te onttrekken, wanneer ze absoluut als onjuist ervaren worden. Worden ze niet als verwerpelijk of voor het ik niet geschikt ervaren, houdt u aan de geplogenheden van de stoffelijke gemeenschap. Ook wanneer u de illusies van anderen niet deelt, probeer dan in de pas te lopen. Loop alleen dan uit de pas als u voelt dat dit innerlijk heel goed zou zijn. Of voor u zeer begeerlijk.

Dit gezegd hebbende, moet ik een ogenblik teruggaan naar de geest. We kennen veel sferen en sommige daarvan zijn wel eens beschreven, neem ik aan. Een sfeer is in feite een illusie wereld. Ze bestaan uit een groot aantal herinneringen, die een tijd zodanig bevroren zijn, dat ze voor de aanwezigen een gelijkblijvende werkelijkheid schijnen te worden. Maar een geest, die verder gaat, maakt zich steeds weer los van alle vorige voorstellingen en komt tot een totaal andere belevings waarden, die we dan soms aanduiden als licht en geluid of iets deegelijks. Waarbij we dus op trillingen reageren en geen vormen meer nodig hebben, omdat we zelf op inhouden kunnen reageren, zonder deze eerst te verwerklijken.

Het is duidelijk: voor de geest geldt het principe, de totaalinhoud. Of, als u het anders wilt zeggen, misschien heel deftig, het "nomenol" van de zaak, de kern, de echtheid. Al het andere is van mknder belang. Een geest zal, in haar bewustwording, vooral in het begin veel bezig zijn met vormwaarden, met het opdoen van kennis en allerlei andere dingen. Zodra zij in de bewustwording verder gaat, komt er een ogenblik dat zij werkelijkheids-inhouden gaat opnemen.

Vooreen geest in de stof ontstaat er werkelijkheid op het ogenblik dat uw innerlijk en uiterlijk gedrag voor een ogenblik een éénheid vormen. Er ontstaat dan een ervaring, die volledig zinrijk en betekenisvol is voor de geest. Wanneer er uitwisselings mogelijkheden tussen deze beide bestaan, dan zal de geest van haar kant uit, proberen u te stimuleren tot diè gedragingen en belevingen, die voor haar zinvol zijn. Omdat ze ergens de oerwaarden weergeven van haar eigen wezen en haar eigen oercontact met de oerwerkelijkheid. Omgekeerd zult u, in de beperkingen die voor u stoffelijk nu eenmaal bestaan, proberen hieraan te beantwoorden. Eerder wordt de geest verrijkt, er ontstaat een evenwicht dat bovendien nog qua bewustzijns- en belevings mogelijkheid een soort opvrijheidsproces vertoont. En dat betekent dan weer dat het niet alleen maar een wankel evenwicht is.

De samenwerking tussen geest en materie voert in wezen tot een proces dat bij èn materie en geest als gelijkwaardige factoren zijn betrokken. Evenwicht dient niet om de geest tevreden te houden en de stof niet te storen, het is een voortdurende inter-actie van beide waarden. De Orde heeft geprobeerd om deze denkwijze zoveel mogelijk uit te dragen. Dat zal in de lessen wel vaak tot uiting komen. Wij relativieren

ontzettend veel. We zeggen ja dit, maar... Of we zeggen deze kant is zus maar die kant ziet er zó uit. We proberen voortdurend eigenlijk een vrijheid te doen ontstaan. Maar in een vrijheid moet je gelijktijdig een eenheid kunnen vinden. Aangezien het onbekende voor ons allen een belangrijke rol speelt, kunnen we dit onbekende mijns inziens dan wel God noemen.

Zeg dan, dat u door deze God of door deze "Bron van alle dingen" of hoe dan ook, de oerkracht, verbonden bent met alle schepselen. Als u met deze schepselen in contact komt, betekent dit dat in de praktijk een wisselwerking tussen u en anderen ontstaat. Het is deze wisselwerking die belangrijk is. Wanneer u dus begint om deze dingen of anderen af te wijzen dan zult u, als vanzelf, een deel van uw belevings mogelijkheden terzijde zetten. Als u innerlijk voelt dat dat belangrijk is, dan is het juist. Doch als u dit alleen maar doet omdat dit of dat u niet bevalt of u denkt dat het niet goed is, dan zult u hierdoor uw eigen bewustwordingsmogelijkheid afremmen.

Daarom stellen wij: verdraagzaamheid is een eerste noodzaak. Wij moeten in ons Beleven niet proberen één bepaalde gedachte expliciet te vertegenwoordigen, maar eerder door ons begrip voor Al een soort overkoepeling tot stand te brengen. In en vanuit onszelf, waarin al wat op aarde bestaat, aanvaardbaar kan worden en zijn betekenis kan behouden. En wanneer we dat hebben gezegd, dan komen we als vanzelf aan een volgend punt.

Wij stellen dat u vrij moet zijn. Maar vrijheid kan alleen bestaan als u zelf beperking en een mate van beheersing kent. Vrijheid is niet jezelf uitleven. Vrijheid is: vanuit jezelf bewust leven en handelen volgens je eigen besef van juistheid. Mag ik een kleine kritiek leveren op uw huidige maatschappij? De houding van de mensheid? Is het u opgevallen dat men de laatste tijd ontzettend veel spreekt over de rechten van deze en genen, over de noodzaken, maar dat gelijktijdig het vermogen om te oordelen is afgenomen? Men oordeelt, maar men is niet in staat om het andere te zien buiten zichzelf. Dat wil zeggen dat men de gehele wereld wil vastketenen aan uw eigen denkbeeld, aan uw eigen belevingsvorm. Dat betekent ònvrijheid. Want in feite hebben alle dictatoren, of we nu denken aan Napoleon aan Hitler of aan anderen in de loop der tijden precies hetzelfde gedaan. Zelfs Alexander de Grote deed het.

Zij leggen hun persoonlijkheid en hun visie op aan anderen en proberen het hen onmogelijk te maken vanuit hun eigen wezen en denken te reageren. Daarom is het verwerpelijk dat een mens niet in staat is te oordelen of van het aanvaarden van hetgeen buiten hem bestaat en gelijktijdig te aanvaarden van datgene wat hijzelf in wezen voelt te zijn. Hier is verdraagzaamheid dan ook beperkt. Een vriend van mij heeft eens gezegd, dat verdraagzaamheid wil zeggen dat je kunt begrijpen, dat een ander je wil slaan en naasteliefde betekent dan: hem oprapen en verplegen, nadat je hem neergeelagen hebt. Misschien wat overdreven, maar ergens maakt het duidelijk waar het om gaat.

Wanneer ik mijzelf wil zijn, heb ik het recht mij te verdedigen tegen elke aantasting van mijn innerlijk juistzien. Ik mag mijn innerlijke juistheid aantasten, maar wel degelijk voorkomen dat ze mij aantasten. En daar ontstaat dan het probleem van de strijd en is onvermijdelijk zolang niet een ieder de ander respecteert gelijkwaardig in de zin van mens, van geest. Het is voor velen erg moeilijk. De Orde probeert

ook dit duidelijk te maken. U kunt op het ene terrein veel meer zijn dan een ander. en op een ander terrein iets minder. Misschien bent u in staat om de berekeningen van Einstein te begrijpen en zegt u dat die stommeling daar helemaal niets begrijpt. Maar kunt u, zoals hij, noten kraken met zijn vingers? En dat is ergens ook een verworvenheid. Een totaal andere, maar ook iets. Unaniem moet je dus leren om het leven te bekijken. Hierdoor wordt niet alleen en dat is opvallend, de eigen uitwisseling maar ook de bewustwordings mogelijkheid materie-geest beter, de relatie wordt ook evenwichtig, dat wil zeggen dat beide factoren een gelijke inbreng hebben. Bovendien straalt het geestelijke contact uit. Dat wil zeggen dat relaties met anderen op geestelijke oerwaarden tot stand kunnen komen. Ook wanneer de stoffelijke uitdrukking daarvan dan weer sterk gebonden kan zijn aan de schijnwetmatigheden en reële wetmatigheden van een menselijk bestaan.

Een heel simpel voorbeeld. Ik wil een mens genezen. Dat is toch doodgewoon, hè? Ik kan dat op honderd en één manieren doen natuurlijk. Laten we nu kiezen voor een genezing op afstand. Ik heb mijn stoffelijke cocentratie en wel degelijk een groot gedeelte van mijn zenuwkracht en wilskracht nodig om op de juiste wijze de energiën te bundelen, die in wezen ook van stoffelijke geaardheid zijn. Maar ik kan die op andere personen richten, onafhankelijk of deze al of niet weet van het plaats hebben van deze uitzending. De gevolgen ervan wordt ervaren.

U begrijpt nu dus dat de geestelijke eenheid iets anders is dan de stoffelijke. De geestelijke eenheid bestaat uit een wisselwerking, die niet gebaseerd is op verschijnselen, maar die gebaseerd is op gelijke waarden of gelijk lopende waarden in verschillende persoonlijkheden. De stoffelijke neerslag zou altijd via de geestelijke of fijnstoffelijke organen geschieden. De genezer uit ons voorbeeld bereikt in wezen de geest van de ander. Deze is het die beide energiën in het lichaam opneemt en verdeelt. Het resultaat is stoffelijk. Gelijkzeitig is er een geestelijke tijdelijke synchroniteit tussen twee persoonlijkheden ontstaan, die geestelijk gezien bovendien voert tot een uitwisseling van een aantal waarden uit het bewustzijn.

Hier zien we dus dat een evenwicht stof-geest nu niet direct een eenvoudig balansspelletje is. Het lijkt er wel eens op en soms denk je wel eens dat stof en geest twee tegenstanders zijn die een kussengevecht leveren boven een kuip, die half met meel, half met roet gevuld is. Ze komen er zwart of wit uit, dat ligt er maar aan, aan welke kant de duivel zit. Maar zó eenvoudig is de zaak nu eenmaal niet. Wat ik u gezegd heb, is volledig juist. Maar wij liggen als geest ook gebonden aan tijd, want tijd is een deel van onze werkelijkheid als geest. Onze tijdgebondenheid betekent gelijktijdig het ontstaan van een deel of een neiging in de stof die niet rationeel is. Deze moet dan innerlijk altijd toch weer beoordeeld worden op goed, kwaad of onverschillig. Dan pas kun je daar enige waarden aan ontlenuen.

In uw leven zult u ontdekken dat u een heleboel dingen doet, ofschoon u het helemaal niet van plan was, & heel anders van plan was om te doen. Een schijnbare grilligheid brengt u ertoe om af te wijken van een samengesteld programma en het op een heel andere manier te proberen. En dan denk je vaak dat je toch eigenlijk een stomkop bent of je zegt tegen jezelf dat je toch geleid wordt. Geen van beide juist. U hebt bepaalde geestelijke stimuli, die voor u in uw wereldbeeld niet aanvaardbaar zijn of niet omgezet kunnen worden in vormen

of voorstellen. Op dat ogenblik zal elke neiging tot congruatie met het geestelijk beeld tot stoffelijk handelen voeren tot een volledige congruatie. Dat wil zeggen dat de onbewuste factoren die een rol spelen in feite vanuit de geest zijn aangevuld. Kom je daartegen in opstand of begin je jezelf daarover te beklagen, dan verwijt je in wezen een deel van de bewustwordingswaarden die de geest zoeken. Het is dwaas om dit te doen. Het is dwaas om anderen iets te verwijten.

Heel veel dingen komen van buiten af. Als iemand op uw tenen gaat staan, kun je moeilijk zeggen dat het alleen jouw schuld is. Maar toch was u op dat ogenblik met uw voet ter plaatse. U was er bij betrokken. Er bestaat niets in de wereld, waar alleen een ander of anderen of een andere macht voor aansprakelijk is. U bent zelf altijd mede aansprakelijk, deel uitmakend van de situatie. Dit houdt in dat u anderen nooit verwijten kunt maken voordat u zich hebt afgevraagd of u zichzelf wel terecht in die situatie hebt geplaatst, of u dat bewust of onbewust hebt gedaan en zo hebt nagegaan of hier sprake is van een geestelijk zoeken van een congruentie van beleving of is hier sprake van een dwaasheid mijnerzijds, of is er alleen sprake van een luiheid mijnerzijds.

Pas wanneer u dat hebt geconstateerd en éérlijk en overtuigd en oprecht kunt zeggen dat u op geen van deze gebieden enige aanwijzing hebt, dan kunt u wat mopperen op de ander, mits u hem dan ook niet kwalijk neemt dat hij dan tegen u scheldt.

Vraag over het verbranden van woningen van Zuid-Amerikanen, waarbij voorgaande stellingen niet op zouden gaan.

- Zij waren erbij betrokken bij het gebeuren. Om welke redenen zij erbij betrokken waren, in hoeverre zij een beeld hadden dat zij erbij betrokken waren, is niet te zeggen. Maar zij wáren erbij betrokken. En nu is het gemakkelijk om te zeggen dat anderen dat veroorzaakt hebben. Dan moet u zeggen dat u dat nooit veroorzaakt zou hebben, wat het u ook zou kosten. Dan zit u in de juiste richting. Dan blijft het evenwicht bewaard. Zodra u gaat zeggen dat die mensen of die staat dat hebben gedaan en die moeten dus een lesje hebben, bent u net zo erg als die staat of die instelling. Dat moet je begrijpen.

Het gaat er dus om of het wraak is.

- Wraak is dwaasheid. Wraak is het kind van het onrecht, dat op zijn beurt het onrecht voort brengt. Misschien kunt u zich voorstellen dat je juist om dat evenwicht materie-geest voor uzelf te handhaven, het feit verwerpt, voor uzelf daar geen deel aan wilt hebben, eventueel wilt complenceren als u dat kunt, maar niet de ander zonder meer schuldig verklaren.

Het lijkt me dat je dat niet kunt, zelfs al zou je het willen.

- Als u dat evenwicht éénmaal bereikt hebt, kun je het ook.

Zeer veel mensen laten zich door een stoffelijke voorstellingswereld en de conflicten en de belangrijkheid die stoffelijk gezien die conflicten maken, dermate domineren, dat zij eigenlijk hun innerlijke stem en hun geestelijke mogelijkheden opzij laten zetten. Dat kun je dus niet doen. Niet binnen het kader van dit onderwerp. We kunnen daar heel eenvoudig op antwoorden. Wanneer je daar heel erg op tegen bent en wanneer je wraak zou willen nemen is het begrijpelijk en het kan vanuit mijn standpunt aanvaard worden bij de ander. Ofschoon ik toch zou trachten het slachtoffer te helpen als ik dat kon, maar zelve zou ik geen wraak nemen. Ik zou wel trachten het onrecht te beperken of ongedaan te maken, en als dat niet anders gaat dan met geweld op het ogenblik dat de situatie ontstaat, zal ik dit geweld ook kunnen gebruiken en mogen gebruiken. Dat is de leer van mijn eigen wezen. Zo-

dra de situatie ten einde is, mag ik het geweld niet voortzetten, ook al zou dat misschien heel dienstig zijn om in de toekomst dergelijke verschijnselen te beperken.

Je bent zelf, of je het weet of niet, je eigen rechter en in zekeren zin je eigen beul. Pas wanneer je dat gaat aanvaarden, is dat evenwicht ook makkelijker te handhaven. Je kunt dit of dat van plan zijn maar als het er op aan komt, doe je toch wat anders. Wanneer je dat dan voor jezelf hebt uitgekend, dan kun je naar binnen kijken en denken: was het juist of niet ten aanzien van mijn innerlijk leven. Dan vind je de weg die juist is.

+ vraag over de betrokkenheid van de gedupeerde. In dit geval de Joden in de laatste oorlog.

- De betrokkenheid is, dat u het sedert 1936 wist, maar altijd gedacht hebt dat het u niet kon gebeuren. Met andere woorden, u hebt de realiteit opzij geschoven en als u waarlijk voelde dat het beter zou zijn, hebt u gezegd: het kost zo veel. Voor kinderen geldt dat zij voor een groot gedeelte van hun ouders afhankelijk zijn, maar dat zij wel degelijk in staat zijn om zelfstandig te handelen. Alleen heeft het kind, omdat het nog niet zijn volle menselijke vorm en daarmee zijn volle wereldbeeld heeft bereikt, minder mogelijkheden om binnen die wereld rationeel te reageren dan volwassenen. En dan gaat het er niet om of die kinderen ook schuldig zijn. In zekere zin. Ze zijn gereïncarneerd in die omgeving, onder die voorwaarden en hebben daardoor dat leven inclusief de gevaren daarvan, op zich genomen.

Ze hebben het zelf gekozen, misschien niet met het bewustzijn van alles wat er aan vast zat, maar ze hadden het kunnen weten, als ze zich de moeite getroost hadden. De onbewuste incarneert eenvoudig op een eerste impuls. Wanneer hij zich concentreert op dat leven dat hij heeft willen aanvaarden en anderen vraagt hem te willen helpen, krijgt hij een zodanig beeld, dat hij ongeveer weet wat de ervaringsmogelijkheden van dat leven zijn. Die mogelijkheden mag je iemand niet ontnemen. Je mag dus niet zeggen dat je iemand wel even uit zijn ellende zult helpen. Maar als iemand vraagt om hem te helpen uit zijn ellende, dan mag je hem wel de mogelijkheid geven om die ellende te beëindigen.

Einde eerste deel.

Tweede gedeelte.

+ vraag over de consequenties van het afstaan van je organen na je overlijden en het gevaar van een te vroeg ingrijpen.

- Dat laatste is een ethische vraag. Ik neem aan dat de medici toch wel zeker willen zijn dat je dood bent en dat je niet meer tot leven kunt komen voordat ze aan die organen beginnen. Daar bestaan regels voor. Op zichzelf vind ik het ook helemaal niet erg. Per slot van rekening kunt u er een ander mee helpen. Als je een oude winterjas hebt en het is koud buiten en je geeft hem aan iemand weg dan vindt je dat toch ook heel gewoon. Ik geloof dus niet, dat je er bezwaar tegen kunt hebben. Mensen kijken er een beetje gek tegen aan. Denk maar aan dat geval in Frankrijk. Eerst blindedarmoperatie. Toen werd een nier weggenomen. Daarna moest er een hand worden afgezet. Toen openbaarde zich gangreen en moest er ook een been worden afgezet en toen zei de directeur zouden we dat wel doen? Anders ontsnapt die man in onderdelen. Je kunt er raar tegenaan kijken.

Uiteindelijk, als u weet dat er leven na de dood is, kan het u dan nog schelen wat er met uw lichaam gebeurt? En als dat lichaam, dat u toch niet meer nodig hebt, dan een paar onderdelen bezit waarmee een ander misschien, die nog erg aan het leven hangt wat langer kan leven of wat gemakkelijker kan leven, waarom zoudt u het niet doen. De verwijdering zal pas plaats hebben ongeveer vijf minuten nadat de klinische dood is vastgesteld. Er zit een bepaald risico in, inderdaad. Maar als jij klinisch dood bent geweest voor ongeveer vijftien minuten en je komt terug, dan is de vraag maar of er nog enige hersendoorbloeding geweest is, anders kun je

Ik geloof niet dat je je hoeft af te vragen of ze dat wel zullen doen. Iets anders is, als ze er veel geld mee zouden kunnen verdienen. Die mogelijkheid bestaat in Nederland niet. In de V.S. moet je met zulke dingen voorzichter zijn dan in Nederland.

Als je dat wilt moet je een stukje papier bij je dragen, waarop vermeld staat welke nog bruikbare organen je af wilt staan na je dood.
 + vraag over klopgeesten en het gooien met stenen, wat op bedrog wijst.
 - Het gooien met stenen, de zogenaamde stenen regen, pleegt alleen daar plaats te vinden waar het een bergachtige streek is en waar los gruis aanwezig is en de meest voorkomende brokken zijn: lavasteen, granietsteen, weinig bazalt, maar wel bij voorbeeld hardsteen. Die brokken worden meest gebruikt en dat is ook weer te danken aan hetgeen er aan bestanddelen in zit, waardoor ze voorbepaalde (onverst.b.) makkelijker hanteerbaar zijn. Dus als er straatstenen door het dak gaan, moet je niet aan een bepaalde geest denken, maar aan kwajongens.
 + vraag over telekinese.

- Welke telekinees zou zijn krachten verspillen door het gooien met straatstenen.

+ Wie doet dit eigenlijk?

- Over het algemeen zijn natuurgeesten aansprakelijk voor stenenregens. Let maar op, het gaat dan ook altijd om natuursteen. Het zijn zeer zelden entiteiten, die daarvoor aansprakelijk zijn. Entiteiten kunnen wel in sommige gevallen bloemenregens en dergelijke of bij voorbeeld een materialisatie van halfedelstenen of ook van echte stenen tot stand brengen. Maar ook dat gebeurt maar heel zelden en meestal alleen op aanvraag.

+ vraag over duiveluitdrijving en het in bezit genomen worden door vreemde geesten.

- Als bedoelt, datgene wat u verstaat onder demonen, dat komt niet zoveel voor. Zulke mensen hebben geen geestesziekte, maar vaak een zeer agressief gedragspatroon. Dat is dan meestal het resultaat van opgelopen zenuwspanningen en innerlijke conflicten. Iemand, die duiveluitdrijving krijgt, komt onder enorme spanning te staan en kan zich bovendien uitleven. Het verweer van de geest, inclusief tandenknarsen en scheldwoorden, is dan in feite een soort kertasis, waardoor een ontspanning van het zenuwstelsel tot stand komt, het denken tot rust komt, bepaalde negatieve emoties in deze uitdrijving, die vaak meerdere malen plaats heeft, helemaal zijn uitgerukt dan is het psychologisch begrijpelijk dat zo iemand dan tot een wat normaler gedrag teugkeert.

De Christelijke Kerk is gebaseerd op een dualistisch geloof: goed en kwaad, of zo u wilt God en duivel. Wanneer ik een munt heb, dan heb je een beeldenaar en een avers. Wanneer ik een God heb, dan is dat een totaliteit. Een deel van die totaliteit is voor mij niet zo prettig of niet aanvaardbaar, het andere deel wel. Maar het is en blijft

dezelfde God. Er kan dus geen afzonderlijke duivel bestaan. Als er een duivel is, dan neem ik aan dat er een kracht is, die tegen God in kan handelen. Dat kan natuurlijk niet. Maar als u bang bent voor de duivel is dat goed voor de kerk.

Vergeet u één ding niet. De gelijkenis van de goede herder wordt heel vaak door de priesters, vooral de hogere, misbruikt. Zij zeggen namelijk dat hun gelovigen schaapskoppen zijn, die door hen gedreven zullen worden, waar zij ze hebben willen. De angst voor de kerk wordt mede bepaald door de angst voor de hel en dergelijke. Omdat het zo langzamerhand verdwijnt, wordt het weer naar voren geschoven en als het para-normale veel meer aandacht krijgt overal, dan moet u eens op-letten. Dan komen er allerlei predikers, sprekers, schrijvers, radio - en televisie programma's die proberen het para-normale te ontwaarden en van zijn betekenis te ontdoen. De wonderen moeten binnen de kerk blijven! Als ze buiten de kerk ook gebeuren, waarom zou je dan naar de kerk gaan, dan kun je net zo goed gaan naar iemand die ze regelrecht doet. Onthoudt u één ding. Orthodoxen worden in een orthodoxie strenger en gewelddadiger, naarmate ze het gevoel hebben, dat ze daarin meer alleen staan. Bovendien moet de Paus tevreden zijn, bijna alle zenders hebben iets van hem, allemaal het pausenteken.

+ vraag over het gebruik van geld.

- Geld is goed, wanneer je het goed gebruikt. En geld is verkeerd als je het verkeerd gebruikt. En zolang geld gebruikt wordt om er macht mee te kweken en niet om er welzijn mee te kweken dan is het fout. Het is niet het geld dat de schuld heeft, want als er geen geld was zouden er ruilmiddelen zijn en met die middelen zou precies hetzelfde gebeuren. Wij houden ons niet zozeer met geld bezig, maar we hebben wel denkbeelden.

Wanneer men bij voorbeeld de defensielasten met vijftig procent zou verminderen, zou hierdoor zoveel kapitaal vrijkomen, dat het mogelijk zou zijn om a: de honger de wereld uit te helpen en b: om in de ontwikkelingslanden een redelijke structuur te ontwikkelen, waardoor ze zich zonder hulp van buiten af zouden kunnen handhaven en die structuur tot stand brengen. Dan vinden wij het onzin om nog meer atoombommen te maken, als je toch al genoeg hebt om de wereld te vernietigen. En wij vinden het ook dwaas om ruimte platforms te bouwen, wanneer je met die platforms alleen maar de wereld wilt beheersen.

Het is iets anders wanneer je zegt wij willen de cosmos omtrekken, dan heb je ze nodig. Maar zolang je dát niet wilt en zolang dát niet je eerste belangstelling er bij is, vinden wij het eigenlijk dwaasheid. En zo zouden we over een heleboel dingen door kunnen gaan. Wanneer bij voorbeeld alle "witkolen" dus waterkrachtenergie der wereld gebruikt zou worden, dan zou zelfs in Europa de stroom niet duurder worden dan nu bij veel atoomcentrales. Maar centrales zijn investeringen, investeringen zijn geld, geld betekent macht. Door meer geld te doen investeren, meestal op kosten van degenen die het niet willen, kun je de macht uitbreiden tot je een monopolie hebt en daarmee het gevoel hebt, dat je meester bent van allen.

Met die waterkrachtcentrales is het veel moeilijker, omdat waterkrachtcentrales overal gebouwd kunnen worden. Het is zelfs zo, dat wanneer men hier in de Maas een centrale zou bouwen, men ongeveer

negen maanden van het jaar in staat zou zijn een productie op te brengen die ongeveer gelijk is aan die van Borselen op het ogenblik. Wat zijn de bezwaren? Moeilijkheden met de scheepvaart, we zijn afhankelijk van het al of niet sluiten van bepaalde sluizen op Belgisch gebied. Bovendien het is iets heel nieuws en we hebben zulke goede atoomcentrales.

+ De politiek zit er ook tussen want in Tanganika met die watervallen daar kan zonder enig bezwaar energie voor de hele wereld gehaald worden.

- Dat is zeer begrijpelijk. Politiek is de kunst van het haalbare. Je probeert zoveel te halen als mogelijk is ten aanzien van macht en geld en tegelijkertijd te voorkomen dat een ander er een deel van af krijgt.

+ Wat is hiertegen uw voorstel?

- Heel eenvoudig. Geef elke politicus een halsband om, waarin een klein ontvangertje en twintig gramplastic of t.N.t. Neem vervolgens een computer en zo gauw zo iemand iets doet waar iemand het niet mee eens is, kun je op een knop drukken. Wanneer er nu laten we zeggen honderdduizend keer op de knop is gedrukt, klapt dat ding. De man kan er wel van af komen, maar dan moet hij vóór dat die mijnheer de honderdduizend heeft gehaald, voor goed, dus voor zijn hele leven, die functie vaarwel zeggen.

+ Maar krijg je dan binnen een week de volgende?

- Als ze er niet zijn, dan zul je misschien bepaalde ambtenaren halsbanden moeten geven en dan zal het ongetwijfeld net zo goed gaan. Maar ik ben bang als we het inderdaad te gemakkelijk maken om op de knop te drukken, er slachtoffers vallen. Moet men echter daarvoor naar een bepaalde plaats gaan en een paar moeilijkheden doorstaan, dan doet men het alleen maar als men het werkelijk meent.

Wanneer men bovendien door op die knop te drukken eigenlijk zichzelf het recht ontzegt of liever de onmogelijkheid krijgt om binnen een bepaalde tijd weer op de knop te gaan drukken, dan denk ik dat je daardoor een hele goede situatie zou scheppen. Het zal er nooit van komen, want welke politicus zou iets dergelijks goed keuren? Een politicus is iemand die hun salarissen met twintig procent wil verhogen en dat ook voorstelt opdat zij over een maand, als er offers gevraagd worden van de gemeenschap, tien procent kunnen inleveren.

+ Kunnen wij met ons denken het atoom beïnvloeden, als we er van uitgaan dat in het atoom evenwicht tussen stof en geest aanwezig is?

- Theoretisch kunt u dat. In de praktijk echter vraagt het een zodanig bewustzijn en een zodanige energie om de eenheid tussen stof en geest te vinden, dat er maar heel weinig mensen zijn die daarin zouden slagen.

+ En als we zouden slagen?

- Dan zou je een atoomcentrale kunnen laten ontploffen of stil leggen.

+ Wat gebeurt er met de jersenen? Heeft daar ook een transformatie van atomen plaats?

- Nee, eigenlijk niet. Als je het helemaal duidelijk wilt zeggen dan moet je het electron maar aanhouden en nog enkele kleinere dingen die eveneens een rol spelen, waarbij dus statische electriciteit in de weefsels zijn opgeslagen. In dit deel wordt die spanning bovendien opgewekt door de dwarsgestreepte spier. En wanneer dus een ontlading plaats heeft in de hersenen dan betekent dat, dat hierdoor de doorlaatbaarheid van aangrenzende hersencellen beïnvloed wordt. Is er reeds een spoor, dan wordt dat spoor bekrachtigd en heb je daardoor bepaalde denksporen, herinneringssporen.

Een bekende stelling, zeer oud, die luidde: een wetenschap zal, als hij wordt waargenomen, van wezen veranderen. En dat is inderdaad waar. Op het ogenblik dat je een proces nauwkeurig volgt en observeert, wijkt het af. Die uitwerkingen zijn over het algemeen te gering om het resultaat te beïnvloeden, daardoor komen we aan zo genaamde vaste waarden. Het is niet de grondslag van de relativiteit. Die berust op iets anders. Namelijk op het feit dat alle relaties voortdurend denkbaar zijn in alle combinaties, waarbij elke combinatie afzonderlijk het tegendeel kan veroorzaken van datgene wat oorspronkelijk de combinatie toonde. Het is dus een verandering van verschijnsel. Een verschijnsel is geen vaststaande waarde, maar slechts het resultaat van een aantal samentreffende waarden, die onderling variabel zijn.

+ vraag over meditatie in verband met het bovenstaande.

- Wanneer u mediteert op deze avond en u doet dat op een bepaald verschijnsel, dan kunt u er misschien invloed op uitoefenen. Mits u weet waar het verschijnsel plaats vindt, op de hoogte bent van het verschijnsel en weet welke variant van het verschijnsel u tot stand moet brengen. Er zijn dus voorwaarden aan verbonden. U kunt niet alleen met goede wil mediteren, u moet mediteren met kennis en concentratie. Uw goede wil is dan alleen gelegen in de verandering, die u zelf beter acht voor het geheel van de huidige toestand.

+ Zou het ook goed zijn om middels meditatie meer harmonie in de wereld tot stand te brengen?

- Dat zou goed zijn mits men niet volstaat met algemene meditatie. Men zou zich zeer bewust moeten richten op een situatie die men kent en waarin enige harmonie of een vergroting van harmonie of een vermindering van tegenstelling wenselijk is.

+ vraag over steun en samenwerking van de andere zijde in bepaalde gevallen en of daarop te rekenen valt.

-Dat is een heel moeilijke vraag, waarop ik heel voorzichtig zal antwoorden. Alleen wanneer u in staat bent om een beeld te vormen van de situatie en de verandering en u bent daarbij harmonisch en zoekt het goede, dan zullen alle entiteiten die zich daarbij betrokken voelen, u hun energie geven.

U kunt echter niet verwachten, dat u gaat mediteren zonder precies te weten wat u wilt en dat dan een geest tot stand gaat brengen wat u had gewenst. die geest zou dan de krachten eventueel kunnen gebruiken alleen voor zijn doeleinden. Omdat er namelijk geen conditie is opgelegd. Waar het doelbewustzijn ontbreekt, is er geen mogelijkheid uiteindelijk de bestemming van de energieën te bepalen.

Als een groot deel van de bevolking mediteert en er geen mogelijkheid is voor anderen zich gedurende die meditatie te verrijken, dan zal door toeneming van het aantal mediterenden inderdaad gedurende de meditatie de misdadigheid geleidelijk afnemen.

Contemplatie of meditatie.

Wat betreft contemplatie verdiepen wij ons vaak in een symbool, soms ook in een feitelijk iets tot wij daar als het ware één mee zijn geworden. Dat wil zeggen dat onze invloed daarop en op al datgene dat er mee verbonden is op dát ogenblik immens groot is, maar niet meer bepaald kan worden door ons zelf. Alleen door de eenheid die ontstaan is met de voorstelling.

Bij meditatie staan we los en overwegen de samenhang- dat is de meditatie in feite- en bij het overwegen van samenhangen ontstaat dus de neiging om een samenhang op een bepaalde wijze te zien. Als dan de

oorspronkelijke samenhang bekend is en niet bewust wordt beleefd, bestaat er een invloed welke de samenhang dringt in de richting van datgene wat meditatief is beleefd en verstaan. Dat is het verschil.

+ Hoe staat het dan met het denken?

- Denken is voor een mens in het algemeen het verwoorden van datgene wat als kennelijke werkelijkheid in hem bestaat. En als zodanig moeten we dus begrijpen dat òn in de contemplatie en in de meditatie het denken alleen in de aanleiding een rol speelt en niet in het proces zelf.

Wanneer we goed mediteren moeten we een deel verliezen van onze eigen wereld samenhang. Daardoor komen we tot een volledig beleven van onze werkelijke samenhang.

Stel u eens voor, dat elke zon een ziel heeft en dat elke zon daardoor een soort bewustzijn bezit. Dat zonnen onder elkaar een soort van uitwisseling kennen, iets als telepatie. Stel u verder voor dat zij enorme tijd hebben voor elke verandering, omdat de kleine veranderingen voor hen niet belangrijk zijn. Dan ontstaat er een ogenblik dat de sterren gezamenlijk hun samenhang bezien en dat herhaalt zich regelmatig, tenzij er grote veranderingen plaats vinden. Dat zou je dan contempleren kunnen noemen.

+ vraag over de tijd, over de geopenbaarde delen Gods en de niet geopenbaarde delen Gods

- Als u ziet hoeveel tijd de mensen elke keer weer nemen om iets te doen, zou ik de tijd niet voldoende kunnen achten. Maar achter de tijd zit iets anders. Tijd is in feite een bewustzijnsfunctie, die ontstaat door een samenhang van massa en versnelling van massa en daar het resultaat van. Dat is dus een belevingsvorm, tijd is een bewustzijnsrelatie. Geen concrete. Als zodanig behoort ze bij het bewustzijn, niet als een totaalwaarde. Dat is eigenlijk geen verborgen waarde van God. De verborgen waarde van God is het totaal van die krachten en velden en werkingen, welke niet onmiddellijk constateerbaar zijn. Alleen in uitwerkingen die wij dus niet geheel kennen, maar toch proberen aan te duiden door wet/matigheden weer te geven, waarop we dan weer zoveel uitzonderingen moeten toelaten waaruit blijkt dat ze in feite geen wetmatigheden zijn.

Tijd is geen concrete waarde. Tijd wordt niet geschapen door het denken alleen. Tijd is eenvoudig een opeenvolging van bewustzijnsmomenten. Het tempo van die opeenvolging wordt bepaald door het denkvermogen en bepaalde emotionele krachten. Daarbij is er een totale omgeving, waarin een ritmiek ontstaat, een wisseling van waarden welke in zich een verdere tijdsdefinitie mogelijk maakt. Dat is tijd ook op uw planeet. Tijd is eenvoudig een bewustzijnswaarde omdat wij òn alleen opeenvolgende momenten registreren en dit ervaren als tijd. Onder de meest gunstige condities kunnen wij alles gelijktijdig ervaren. En op dát ogenblik houdt de tijd voor ons op te bestaan, is er geen tijd, alleen nog maar besef.

Tijd is niet de vierde demensie van de ruimte, tenzij je uitgaat van een driedimensionaal stelsel, waarin het totaal van de veranderingen langs de lijn - tijd- kan worden omschreven. Je kunt in een theoretisch stelsel tijd bezien als vierde demensie, maar zij kan niet zelfstandig bestaan omdat de drie andere dimensies bepalend zijn door hun veranderingen voor het bestaan van tijd. Elk begrip is relatief.

+ Ik begrijp nog steeds niet waar de menselijke taal van daan komt.
 - Dan moet je heel ver terug gaan naar het verleden. Oorspronkelijk is de taal ontstaan door kreten. Mededelingen op afstand, terwijl verder mededeling door gebaar en houding plaats vond. Deze kreten golden oorspronkelijk als roep - en alarmkreet, dus twee-waardig. Zij ondergingen echter steeds meer varianten om bepaalde dingen aan te duiden. Dus niet alleen gevaar, maar bij voorbeeld gevaar van rechts of zo iets. In die tijd waren er dus al wezens die communiceerden met elkaar. Daardoor werden de kreten steeds gevarieerder. Dan komt er een ogenblik dat je een aantal klanken krijgt, die in verschillende combinaties verschillende betekenissen hebben. En daarmee heb je in feite de eerste woorden. Samenstelling van de klanken, dat is eigenlijk een aantal lettergrepen.

Het aantal lettergrepen bepaalt de betekenis. Van daaruit krijg je dan bij voorbeeld de communicatie noodzaak van bij voorbeeld jagers. Oorspronkelijk waren er veel imitatieve geluiden bij. Men imiteerde het geluid van datgene wat men bij de ander tot stand wilde zien komen. Hierdoor ontstond een enorme uitbreiding van de scala van geluiden. Daarnaast ontdekte men dat je in de natuur geluiden aantreft, die bruikbaar zijn voor bepaalde waarnemingen en constatering. Er ontstond irritatie van bij voorbeeld fluitgeluiden van een uil, dat soort dingen. Maar oehoe betekent: hier ben ik en wat roepen de mensen: jeohoe. Met andere woorden, ergens heeft die klankimitatie zich doorgezet, maar is in verschillende talen terecht gekomen.

Zo kun je bij voorbeeld zien dat "tot" oorspronkelijk kracht betekende. Een oppergod werd odin, dus totaalcracht. Maar van daaruit krijgen we in de noordelijke talen een poging om het hogere, de totale kracht weer te geven: ot, god, allemaal klank gelijkheid. We kunnen dat in bepaalde slavische talen eveneens constateren, we kunnen dat ook weer zien in de talen van Frankrijk, etcetera. We kunnen dergelijke taalovereenkomsten zien bij de Berbers de Nubiërs, de Arabieren en zo, zelfs bij de Turken en vooral in het Aziatische leger. Taalovereenkomsten dus. Woordbetekenissen waarbij de klank wel varieert, maar al die dingen hebben dus een gelijke betekenis.

Er zijn dus in het begin aanduidingen geweest. Iemand, die bij voorbeeld wilde zeggen: ik ben zijn zoon, maakte een geluid als: njdh. En op die manier heeft die taal zich uitgebreid. We moeten aannemen dat de eerste jagende stammen een woordenschat hadden van ongeveer honderd tot tweehonderd woorden. Toen er culturen ontstonden, nomadische cultuur, maar ook verbouwende cultuur, werd het nodig om steeds meer dingen te omschrijven. Er werden steeds meer klankcombinaties noodzakelijk. Zo ontstond voor het eerst een grondreeks van klankcombinaties, die tot een taal werden. Die werden dus altijd op gelijke wijze gehanteerd en in gelijke klankwaarde doorgegeven aan het nageslacht. Om elkaar te verstaan had men dus ook op den duur een oertaal nodig, oorspronkelijk omschrijvend. Dat werd echter veel te omelachtig. Er kwam dus een verbaal steno, wat bij die lange klankreeksen steeds dichter bij elkaar werden getrokken. Er ontstonden woorden, die een directe omschrijvingswaarde hebben en die absoluut een directe en bepaalde dingen alleen aanduiden. Dan krijg je dus toch een samenwerking met actie, je krijgt dus werkwoorden en waar werkwoorden zijn, krijg je langzaam maar zeker de variaten, de vervoegingen zou je zeggen. Daaraan worden dan steeds meer kleine klanken toegevoegd totdat een volledige zinsbouw mogelijkheid ontstaat. Naarmate de beschaving dus groter of de cultuur ingewikkelder is, zal de taal meer behoefte hebben aan een vast kader en dus minder levend

zijn.

H E T S C H O N E W O O R D

I n den beginne was het Woord
nog steeds wordt het ons niet verstaan
al wordt het steeds gehoord.
Het Woord dat klinkt en dat men spreekt
is niet de band met anderen.
Er is het ontbreken van het begrip
voor wat in anderen leeft en ons
en anderen kan vormen.
Het Woord. Er is een werkelijkheid
waardoor gedachten vorming krijgt en
eindelijk het ik-besef zijn wezen nederschrijft
en duidelijk maakt dat, wat het is en
zo zichzelf openbaart.
Ofschoon een ander al te vaak
slechts onbegrijpend staart naar wat geschreven werd.
Want léven is een kracht
maar een kracht, die wordt gedeeld
heeft leven voort gebracht en meer,
heeft leven doen verstaan.
Waarom het leven zelve leeft
en schijnt slechts te vergaan.
En daartoe dient het machtig Woord,
het Woord dat uiting is en
door de uitingsbanden sneed,
waardoor de uiting wordt verbroken
door een Woord dat altijd leeft
en nimmer wordt besproken.

- - - - -

